

2014-08-25

Artikeln är skriven tillsammans med min hustru, Christina Hamnö.

Det är det här valet handlar om

För de flesta politiker har det politiska engagemanget börjat i en önskan om en bättre värld, men föreställningarna om hur denna värld ska se ut skiljer sig. För några har miljöfrågorna varit avgörande, för andra den personliga friheten, för ytterligare andra fredsfrågan o.s.v. Allt detta är frågor, som vi oavbrutet måste arbeta med. Men den allra mest grundläggande frågan är enligt vår uppfattning frågan om rättvisa och solidaritet. Det är först i ett rättvist och solidariskt samhälle, som vi kan lösa de övriga problemen fullt ut. Det är bara i ett rättvist samhälle som friheten kan gälla alla och inte bara ett fåtal. Därför är det ytterst allvarligt att klyftorna nu växer i Sverige.

Den omfördelning som skett och sker beror på växande löneskillnader, på generösa bonusar till dem som tjänar mest och på att allt mer av det överskott som produceras går till dem som äger kapital. Den 17 augusti publicerade DN siffror beställda av tankesmedjan Katalys och framtagna av Riksdagens Utredningstjänst som visar att den tiondel av Sveriges befolkning som har lägst inkomst under det borgerliga styret fått 1 % av den totala inkomstökningen medan den tiondel som har högst inkomst fått hela 25,5 %. En sådan politik kan aldrig leda till ett rättvisare samhälle.

Till detta kommer att stora belopp via skatten överförs till dem, som redan har det gott ställt. I Danderyd gjordes under 2013 ROT-avdrag för över 136 miljoner och RUT-avdrag för över 51 miljoner. De avdrag som Danderydsborna gör för räntorna på sina bostadslån uppgår till ännu större belopp. Enligt beräkningar, som tidningen Dagens ETC gjort, får en genomsnittlig familj i Danderyd på det här sättet mellan 8000

och 9000 kronor i bidrag varje månad. På sådana bidrag betalar man inte någon skatt.

Observera att det bara är den som har råd att köpa sin bostad, som kan göra ränteavdrag och ROT-avdrag, och bara den som har pengar över, som kan köpa RUT-tjänster. Ju bättre ekonomi man har, desto större bidrag erbjuder staten.

Ett samhälle, där skillnaderna tillåts växa, riskerar att falla sönder, med social oro som följd. Samma sak gäller i ett globalt perspektiv. Orättvisa mellan regioner, länder och världsdelar hotar freden.

Alltför stora skillnader är också ett hot mot företagande och sysselsättning. Näringslivet är beroende av efterfrågan på det som produceras och en jämn fördelning av tillgångarna ger en jämn och stabil efterfrågan. Framförallt ger det en ökad efterfrågan på det som är nyttigt och nödvändigt för att tillgodose basala behov, medan en ojämn fördelning ökar efterfrågan på det som kan betraktas som mer eller mindre onödig lyx.

Det är rättvisa och solidaritet som valet den 14 september egentligen handlar om.

Christina Hamnö, V
Rune Karlsson, Husinge

För Norrtälje innebar valet 2014 att Moderaterna förlorade makten efter 16 år. Kommunen styrs nu av S, C och MP i samverkan. Tillsammans har de partierna 30 av 61 mandat i fullmäktige. Man är alltså beroende av stöd från ytterligare ett parti. Oftast kommer stödet från V, som har 3 mandat.

2014-12-08

Vi behöver de här ungdomarna

I tre år har jag läst läxor med ensamkommande flyktingbarn. Det är bland det roligaste och mest givande jag gjort. De här ungdomarna är fantastiska. De har flytt från krig och elände. Många har gjort det för att rädda sina liv. De har klarat svåra umbäranden på vägen och de har tagit stora risker. De flesta är 15-16 år när de kommer hit och de vet redan mer om livet och de svårigheter som kan möta än vad de flesta av oss, som vuxit upp i Sverige, gör.

Några av dessa ungdomar har jag lärt känna närmare. Jag är glad att jag har fått den möjligheten.

Det finns de i vårt land, som vill att vi ska stänga dörren för de här ungdomarna. Det vore oerhört grymt! De behöver en fristad – någonstans där de kan känna sig trygga. Jag vet hur talibanerna hämtar de unga afghanska pojkar, då de är omkring fjorton, för att använda dem som soldater och självmordsbombare och att deras föräldrar inte bara riskerar att dödas, utan också blir dödade, då de sätter sig till motvärn. Jag vet att de somaliska ungdomarna inte kan sätta sig i säkerhet i närområdet, då situationen i Etiopien, Eritrea och norra Kenya i stort sett är lika svår som i Somalia. I stället söker de sig via Jemen upp genom den arabiska halvön med allt vad det innebär, via Sinai med risk för att bli kidnappade eller via Egypten och Libyen med risk för att drunkna i Medelhavet. Trots alla risker tar de sig hit. I de flesta fall har de lämnat föräldrar och syskon bakom sig. I många fall har de varken föräldrar eller syskon kvar i livet. Det är vår plikt som människor att hjälpa dem, då de kommer hit.

Det finns de som anser att de här ungdomarna kostar det svenska samhället pengar. Det är ett krasst synsätt, som man skulle hoppas inte förekom i ett humanistiskt land. Dessutom

är det fel! Redan när de kommer hit har vi tjänat den miljon eller mer, som ett barn kostar de första femton levnadsåren.

Trots svåra trauman är de starka. Annars hade de inte tagit sig hit. Här vill de bygga upp ett liv. De har mål. De vill lära sig. De vill arbeta. Jag känner en kille som kom hit för fyra år sedan. Han är nyss fyllda 21, går sista året på omsorgsprogrammet och jobbar extra på ett vårdboende på sin fritid. Jag har hört att han är mycket uppskattad på sitt arbete. Jag känner också en tjej som kom hit för fyra år sedan. Hon bor idag i en annan kommun, går sista året på handelsprogrammet och längtar efter att få börja arbeta.

Det finns de som menar att de flyktingar, som vi tar emot, tar jobben från dem som redan bor här. Inget kunde vara mer fel! Vi har i Sverige en befolkning som blir äldre och äldre och eftersom vi inte föder tillräckligt många barn själva, så måste vi fylla på med arbetskraft utifrån. Annars klarar vi inte välfärden. Annars måste vi själva jobba tills vi fyller sjuttio – eller sjuttiofem.

Vi behöver de här ungdomarna och de behöver oss!

Rune Karlsson, Husinge

2014-12-09

De papperslösa

De jobbar för 30:- kronor i timmen. De jobbar ofta 12-13 timmar per dag. De har inga försäkringar. De får inte ett öre den dag de blir sjuka. De måste spara de pengar de får ihop i madrassen, eftersom de inte kan öppna något bankkonto. De kan inte ta körkort. De kan inte gifta sig. De kan inte skaffa barn. De kan aldrig få något hyreskontrakt. De kan bli av med jobbet från ena dagen till den andra. De måste ständigt vara oroliga för att polisen ska hitta dem och de får inte råka ut för någon olycka, där polisen blir inblandad. De känner sig ständigt jagade. De har inga rättigheter. De kan inte lämna landet och de kan inte stanna. De är papperslösa.

Men de är människor. Försök att sätta dig in i deras situation. Hur skulle du känna dig? Vad skulle du göra?

De flesta av de papperslösa har kommit hit för att söka asyl. De har fått avslag. De väljer att gömma sig. Varför? För att alternativen är värre. De vet att de, om de återvänder till sina hemländer, riskerar att torteras och dödas.

Ingen väljer ett liv som papperslös i Sverige för att det är ett bra liv. Men det är bättre än tortyr och det är bättre än inget liv alls.

De här människorna finns mitt ibland oss. De arbetar utan undantag. Annars skulle de inte ha en chans att hålla sig vid liv. De bidrar till det samhälle, som är vårt. Det samhället borde också vara deras. Det borde finnas en väg för dem in i samhällsgemenskapen.

Rune Karlsson, Husinge